



## PASTIERSKY LIST

bratislavského arcibiskupa metropolitu  
MONS. STANISLAVA ZVOLENSKÉHO

*Z PRÍLEŽITOSTI ROKA MODLITIEB ZA NOVÉ KŇAZSKÉ POVOLANIA V BRATISLAVSKEJ ARCIDIECÉZE*

Milí bratia a sestry,

v ostatnom období sme v médiách mohli sledovať správy zachytávajúce dramatické záchranné akcie topiacich sa migrantov putujúcich z afrických krajín do Európy. Z dôvodu zlého technického stavu alebo preťaženia sa lode potápali. Záchranári vyťahovali z vody plávajúcich alebo aj topiacich sa migrantov a zachraňovali ich tak pred smrťou vo vode. Tento dramatický obraz záchrany ľudí z vody je možné použiť, aby sme lepšie porozumeli slová Pána Ježiša, ktoré sme počuli v dnešnom evanjeliu, keď povedal Šimonovi: „Neboj sa, odteraz budeš loviť už ľudí.“ (Lk 5, 10)

Na brehu Genezaretského jazera sa k Ježišovi tlačili zástupy ľudí. Boli tam dve rybárske loďky. Pán Ježiš nastúpil do loďky, ktorá patrila Šimonovi a požiadal ho, aby sa vzdialil trocha od brehu, sadol si a začal vyučovať prítomných (porov. Lk 5, 1-3). Po hlásaní Božieho slova nasledovala činnosť. Pán Ježiš vyzval rybárov, aby spustili znova svoje siete na rybolov (porov. Lk 5, 4-7). Šimon namietal. Zdalo sa mu, že Ježišova požiadavka nemá zmysel, počas dňa predsa nie je vhodný čas na lov rýb. Ale nakoniec sa podvolil. Bol si vedomý rizika, ktorému sa vydal. Vedel, že v prípade neúspechu, ho vysmejú. Ľudská logika by ho viedla k tomu, aby neposlúchol Ježiša, ale on sa rozhodol poslúchnuť. Výsledok bol prekvapujúci, množstvo rýb prevyšovalo očakávania. V tejto chvíli evanjelista zaznamenáva reakciu Šimona i ostatných, ktorí to zažili. Šimon padol na kolena pred Ježišom a vyznal vlastnú nehodosť: „Pane, odíď odo mňa, lebo som človek hriešny.“ (Lk 5, 8) Ostatní boli tiež naplnení veľkým údivom (porov. Lk, 5, 8-10). Šimon hovoril o sebe ako o hriešnikovi. Nie že by bol viedol mravne neviazaný život, ale uvedomil si odstup, ktorý ho ako hriešneho človeka oddeľuje od Božieho sveta a priznal vlastnú nehodosť.

A tu sme sa dostali k ústrednej téme nášho úryvku. Ježiš povedal Šimonovi: „Neboj sa, odteraz budeš loviť už ľudí.“ (Lk 5,10) Ryby, to dobre vieme, sú vo vode spokojné a snažia sa uniknúť, keď ich chce niekto z vody vytiahnuť. Ale ľudia sa vo vode necítia natoľko dobre, zvlášť vtedy, keď sú uprostred mora, hlbokého, prípadne rozbúreného, a keď sú veľmi vzdialení od brehu. Ryby, keď ich vytiahneme z vody, stanú sa zvyčajne pokrmom. Keď vytiahneme z vody ľudí, tak ich zachránime. Tento obraz využíva Pán Ježiš na to, aby vysvetlil, k čomu chce povolať Šimona a následne potom aj ďalších učeníkov a svojich spolupracovníkov. Nechce, aby ľudí „chytili“, čiže obmedzili, ale aby ich vytiahli živých z rozbúrených vln, kde hrozí, že nebudú vládvať plávať a utopia sa. Aj slovo, ktoré je použité v texte a hovorí o love rýb, treba chápať v zmysle zachytenia, uchopenia, aby mohol byť niekto vytiahnutý z nebezpečenstva, zachránený z ohrozenia života. Vo Svätom písme je rozbúrená voda mora osobitným symbolom moci zla a životného ohrozenia v duchovnej oblasti. Ľudia, ktorí majú byť podľa slov evanjelia „ulovení“, majú byť uchopení a vytiahnutí z duchovného mora ich slabosti, previnení, z rozbúrených vln uctievania pozemských vecí a nekontrolovaných vášní, kedy môžu len ublížiť sebe samým a aj svojim blízkym. Ten, koho



má Ježišov učeník „vytiahnuť von“, je každý človek, ktorý má byť vytiahnutý a zachránený z beznádeje, z nenávisťi, z otroctva závislostí a vášní, z morálnych previnení. Svätý Ambróz to vyjadril slovami: „Nástroje, ktoré používajú apoštoli, sú siete, ktoré však nespôsobujú smrť tých, ktorí sa tam zachytia, ale práve uchovávajú ich pre život, vyťahujú ich z tmy na svetlo a z priepasti, do ktorej spadli, ich zachraňujú.“

Keď obrátíme duchovný pohľad na seba samých, uvedomujeme si, že každý z nás potrebujeme duchovnú službu vo vzťahu k Bohu; potrebujeme v duchovnom živote, obrazne povedané, podanú ruku, ktorá nás zachráni, vytiahne, povznesie, posilní. Aj my každý z nás potrebujeme duchovnú službu Ježišových učeníkov, ktorí sú ochotní v Ježišovom mene sa tejto službe venovať, hoci zostávajú hriešnymi ľuďmi. A práve kvôli tomu sa v dnešnú nedeľu obraciam na Vás, milí bratia a sestry, ktorí ma teraz počúvate pri nedeľných svätých omšiach v Bratislavskej arcidiecéze. Potrebujeme duchovné povolania, potrebujeme nových kňazov pre duchovnú službu. A preto chceme z príležitosti 11. výročia ustanovenia Bratislavskej arcidiecézy od 14. februára 2019 začať rok modlitieb za nové kňazské povolania pre našu arcidiecézu. Tento rok modlitieb bude trvať do 14. februára 2020 a bude znamenať, že okrem tých prosieb za nové duchovné povolania, ktoré sa v našich farnostiach už konajú, chceme pridať pri každej svätej omši do spoločných modlitieb veriacich osobitnú prosbu o nových duchovných služobníkov, Ježišových učeníkov, ktorí sa horlivo venujú službe duchovnej záchrany nás všetkých. Mali by sme však pomýlený obraz o Bohu, keby sme si mysleli, že my musíme Boha upozorňovať na to, čo potrebujeme a čo je dobré pre nás. Práve naopak, ako to spomína celá tradícia, naša modlitba nám samým pomáha, aby sme si my uvedomili, ktoré dobré a nevyhnutné dary potrebujeme v duchovnej oblasti od Pána, a aby sme sa stávali vnímavými, počúvajúcimi, prosiacimi a vd'ačnými za tieto dary.

Rozhodnúť sa pre duchovné povolanie kňaza vyžaduje hlboké osobné rozmýšľanie nad svojím životným povolaním pred Pánom Bohom. Každý si v Božej blízkosti iste uvedomuje podobne ako Šimon svoju hriechnosť. Ale my všetci sa chceme horlivo modliť a prosiť, aby sme mali medzi sebou takých, ktorí si vo svojom svedomí všimnú Božiu otázku, ktorú si podľa dnešného prvého čítania všimol vo svojom srdci prorok Izaiáš, keď počul Boží hlas vo svojom svedomí: „Koho mám poslať a kto nám pôjde?“ (porov. Iz 6, 8). A chceme sa horlivo modliť a prosiť, aby sme mali medzi sebou takých, ktorí Bohu odpovedia tak ako Izaiáš: „Hľa, tu som, pošli mňa.“ (Iz 6, 8).

Milí bratia a sestry, zjednoťme sa v nasledujúcom duchovnom roku modlitieb za nové kňazské povolania, lebo všetci potrebujeme, aby nám niekto sprostredkoval záchranu z rozbúrených vôd hriechu a smrti. Všetkých Vás srdečne pozdravujem a žehnám: V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.

  
✠ **Mons. Stanislav Zvolenský**  
bratislavský arcibiskup metropolita